

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa W. M.
przeciwko D. S.
o stwierdzenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 marca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego D. S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie z powództwa W. M. o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży dwóch nieruchomości położonych w gminie P., zawartej z pozwanym dnia 27 sierpnia 2010 r. Zasądził także od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy, rozstrzygając w pierwszej instancji utrzymał w mocy w całości wyrok zaoczny tego Sądu z dnia 13 czerwca 2011 r. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Wyrokiem tym stwierdzona została nieważność umowy zawartej między stronami. Oddalając apelację pozwanego, Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, przyjmując je za własne oraz aprobował ocenę prawną, w

szczegółności uznając za bezzasadne zarzuty apelacji co do naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 217 § 2 w związku z art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c., a także odnośnie do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 108, art. 55³ i art. 58 § 2 k.c.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 58 § 2 k.c. na skutek jego błędnej wykładni, art. 55³ k.c. przez jego niezastosowanie oraz art. 108 k.c. przez jego błędną wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia oraz orzeczenia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na podstawę prawną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to jest na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej. Stwierdził, że „orzeczenia Sądów obu instancji budzą wątpliwości co do prawidłowego zastosowania zasad współżycia społecznego do umowy sprzedaży, sporządzonej na podstawie pełnomocnictwa udzielonego pozwanemu przez powoda.” Istotnym zagadnieniem prawnym, według pozwanego „jest określenie wzajemnych relacji między art. 108 i 58 § 2 k.c. oraz skutków niezastosowania art. 55³ k.c. w sytuacji, gdy przedmiotem obrotu prawnego jest gospodarstwo rolne”.

W orzecznictwie sądowym i poglądach doktryny od dawna jest utrwalone i znane, wielokrotnie publikowane stanowisko o warunkach prawnych wniesienia skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka odwoławczego od prawomocnego orzeczenia sądowego. W szczególności powołanie się na występowanie zagadnienia prawnego w sprawie wymaga precyzyjnego, profesjonalnego sformułowania tego zagadnienia, wykazania, że jest ono istotne w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie nie tylko pomoże w rozpoznaniu konkretnej sprawy, ale będzie miało ogólny charakter, czym wypełniona zostanie funkcja publicznoprawna skargi kasacyjnej. Wywód prawniczy powinien zostać udokumentowany dotychczasowym orzecznictwem oraz wypowiedziami doktryny odnośnie do zgłoszonego

problemu prawnego, a także wyrażenia własnego stanowiska (przykładowo wskazać można na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2018 r. II CSK 371/17, z dnia 20 października 2016 r. II CSK 59/16 oraz z dnia 21 marca 2013 r. II CSK 458/12, OSNC-ZD 2014, nr A, poz. 10).

Z pewnością nie wystarczy tylko zgłosić wątpliwości co do konkretnego rozstrzygnięcia przez sądy w dwóch instancjach, przeciwnie, zbieżność rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny wskazuje na rozważenie zagadnienia, zwłaszcza że zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej są zbieżne z przepisami, analizowanymi w sprawie i omówionymi w uzasadnieniach obu Sądów. Skarżący nie podniósł zarzutów odnoszących się do naruszenia prawa procesowego w zaskarżonym wyroku.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ma żadnych wywodów, które są konieczne do wykazania rzeczywistego występowania istotnego zagadnienia w sprawie, a podważanie oceny dowodów wraz z własnym przedstawianiem stanu faktycznego - pomijając niekwestionowanie w skardze zastosowania przepisów procedury cywilnej - jest bezskuteczne z uwagi na niedopuszczalność zarzutów odnoszących się do ustaleń faktycznych i oceny dowodów w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniem faktów (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wskazanie we wniosku na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej nie zostało w ogóle uzasadnione.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ze względu na wniosek pełnomocnika powoda o zasądzenie kosztów w razie oddalenia skargi kasacyjnej, a brak wniosku o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania i zasądzenie kosztów z tym się łączących, kwestia żądanych kosztów pozostała poza rozpoznaniem w sprawie.

jw